

Un duo verist – Cavalleria rusticana – Pagliacci

(Grigore Constantinescu – 30 aprilie 2018)

După mai bine de o sută de ani, duoul celebru dăruit istoriei teatrului liric verist inițiat de Mascagni și Leoncavallo, a fost din nou oferit de Opera Națională București în așteptarea primăverii. În mod firesc, această revenire repertorială a atras publicul meloman care păstra în memorie miraculoasele mesaje melodice care poartă generoasa inspirație a melosului italian din pragul secolului XX. Neîndoios, spectatorul vine la noua premieră din atașament sentimental față de oferta unui început potrivit cu evenimentul noutăților tinerilor compozitori postverdieni ce aveau menirea de a demonstra că există pentru italieni un viitor ce rezistă în timp, cu un anume destin, justificând un cuplu artistic verist.

Dintr-o anumită precauție, am revăzut „Cavalleria” și „Pagliacci” la al patrulea spectacol după premieră, deci având o experiență repetată din necesitatea selecțiilor interpretative, utile pentru calitatea și cerințele repertoriale. Conducerea Operei a avut dreptate să aleagă regizorul – Ion Caramitru, dirijorul – Adrian Morar și scenograful – Viorica Petrovici, realizatori familiarizați cu ofertele și pretențiile Teatrului și, firește, ale publicului. Pare interesant însă totuși faptul că, după ce a parcurs o importantă perioadă istorică, duoul verist a fost consecvent în deosebirile temperamentale ale componisticii și, totodată, ale rezultatului perspectivei esteticii spectacolului ca viziune și interpretare. Oricum, vocalitatea, vigoarea și expresia scenică – solo, ansambluri – rămân caracteristice pentru deosebirile facturii dramaturgice și stilului comunicării.

Venind la această premieră cu întârziere, am cules roadele așteptate.

În „Cavalleria”, treptele calitative au indicat succesul fără replică al tenorului Alin Stoica pentru Turiddu, însoțit ca destin și calitate de soprana Silvia Sorina Munteanu – Santuzza și Vicențiu Țăranu – Alfio, servind cu fidelitate partitura lui Mascagni și sensul libretului.

Mai divers ca propuneri de teatru muzical, „Pagliacci” a fost mai unitar prin muzica și libretul lui Leoncavallo, contribuind astfel la specificul interpretativ al distribuției. Nedda este realizată scenic de soprana Irina Iordăchescu, cu un farmec firesc adolescentin și o certă mobilitate actricească și performanță a cântului liric. Pentru Cannio, în viziunea lui Daniel Magdal, dramatismul s-a învecinat pregnant cu personajul vocal solicitat. Destinul implacabil, construit cu o impresionantă forță interpretativă a glasului, a intervenit cu succes, baritonul Lucian Petrean implicându-se între personaje și public. Nu suntem, în ambele distribuții, nemulțumiți de contribuțiile celorlalți interpreți, Sorana Negrea, Sidonia Nica în „Cavalleria”, Alexandru Constantin, Valentin Racoveanu, Alin Mânzat în „Pagliacci”.

Ion Caramitru aduce regizoral teatrul pe scena Operei, fără a cultiva un traseism dependent de partitură; Viorica Petrovici, prin decoruri și costume, a fixat culorile, imaginile pe criteriile verismului. Referitor la scenă și audiții, Adrian Morar, credem, nu a menajat suficient dirijoral, solistica, precum și forța sonoră a corului și orchestrei, ca tempouri. Iată de ce, apreciind rezultatele, considerăm că, în timp, permanența în stagiune promite consolidarea succesului odată cu efortul experimentării oferite de munca șlefuirii continue a calității.